

ez da marketina

HARRO TASUNA, ERRESIS TENTZIA DA



2025eko Harrotasun honek ez du izan behar festa huts bat, ez marken eta enpresen desfile bat, ez aurpegia garbitzeko kanpaina bat. **Harrotasuna borroka da, memoria da, sua da, erresistentzia da.** Duintasunez bizitzeko jaio ginelako, eta oihuka jarraituko dugu harik eta LGTBQIA+ bizitza bakoitza errespetatzen den arte auzo bakoitzean, eskola bakoitzean, lantoki bakoitzean, herrialde bakoitzean.

Bakea aldarrikatzen dugu, baina ez bake itsua eta konplizea. Bakea justizia gisa aldarrikatzen dugu: bakea gerrarik gabe, okupaziorik gabe, pinkwashingik gabe. Erraza da: giza eskubideak betetzea nahi dugu. Herriak bonbardatzen, bizitzak suntsitzen eta ahotsak isilarazten dituzten bitartean, batzuk gure bandera astintzen saiatzen dira beren krimenak estaltzeko. Ez gure izenean! **Harrotasuna internazionalista eta solidarioa** da Palestinan, Saharan, leku guztietan irauten dutenekin. Justiziarik eta Giza Eskubiderik gabe ez dagoelako bakerik.

Milaka pertsona klandestinitatera, indarkeriara eta heriotzara kondenatzen dituzten migrazio-politika ankerrak salatzen ditugu. Jazarpenetik, gorrototik, sexu-indarkeriatik eta estatu-indarkeriatik ihes egiten duten LGTBQIA+ pertsonak gure mugetara iristen dira babes bila, eta harresiak, kontzertinak, arrazismo instituzionala eta LGTBIfobia baino ez

dituzte aurkitzen. Asiloa eskatzen dugu, arauz kanpo maite direnentzat, benetako babesa eta bizitza zentroan jarriko dituzten harrera-politikak.

Prekarietateak zeharkatzen gaitu. Trans bitarrak eta ez bitarrak, migratzaileak, arrazializatuak, luma dutenak... ilaran azkenak izaten jarraitzen dugu, eta kaleratuak izaten lehenak. Langabezia nahi gaituzte, isilik, beldurrez, trabarik egin gabe. Baina ez dugu onartuko etorkizun duin baterako eskubidea kentzea. Enplegu egonkorak eskatzen ditugu, babesten gaituzten legeak betetzea.

TransMariBiBollerak ere langile klasea garelako. Harrotasuna INEMen, lantegietan, bulegoetan, landetan eta ilaretan ere defendatzen delako.

Ikasgelak ere ez dira espazio segurua. LGTBQIA+ ikasleak iraintzen, kolpatzen, armairura bultzatzen edo beren buruaz beste egiten jarraitzen dute. Eta bada oraindik gure existentzia liburuetatik, gai-zerrendetatik, hormetatik ezabatu nahi duenik. Jazarpenik ez. Hezkuntza publikoa, feminista eta askotarikoa nahi dugu, beldurrik gabe, lotsarik gabe.

Eta amorruez oihukatzen dugu gure ahizpa, anaia eta anaia transen alde: daudenak, izandakoak, datozenak. Mespretxuari, bazterketari, indarkeria instituzionalari, medikuari eta laboralari aurre egiten jarraitzen dutelako. Izan ere, aski dira betetzen ez diren legeak, artatzen ez duen osasuna, ateak ixten dituzten lanak. **Trans borroka mugimenduaren bihotza da, eta defendatzea marra gorria da.** Argi entzun dezatela: ez dugu atzerapausorik emango.

Gure Harrotasuna klasekoa da, eta horregatik da deserosoa. Kapitalismoan, patriarkatuan eta kolore-kanpainetan ez gara sartzen. Ez dugu gure ikaskideen odolean ostadarrik nahi, ezta diskurtso hutsik ere, gure eskubideak atzera doazen bitartean. **Antikapitalistak gara, feministak, antifaxistak, anti-arrazistak.** Ez dugu geure burua saltzen. Antolatzen ari gara. Geure burua defendatzen dugu. Elkar zaintzen dugu.

Harrotasun hau ez da dekorazioa, barrikada da, oihu kolektiboa da. Izan ere, izendatzen ez dena ez da existitzen, baina indarrez oihukatzen dena konkistatu egiten da. Horregatik, Harrotasun honetan, berriz ere kalera aterako gara, pankartak gora, istorioak azalean, amorrua samurtasun bihurtuta, antolaketarekin eta memoriarekin, memoriarik gabe ez baitago Harrotasunik. Bidea ireki zutenengatik. **Gaur oinez doazenengatik.** Oraindik ezin dutenengaitik. Ez dugulako bizirik iraun nahi: aske, agerian eta duintasunez bizi nahi dugu.